

Οἱ πλείστοι ἀπεμακρύνοντο, ἀναφωνοῦντες: Παιδιαριστικά πράγματα!

Ὁ κ. Σμαῖτης, ὁ γραμματεὺς καὶ ἄλλοι προὔχοντες ἐμειδιῶν ποικίλον μεϊδίσμα, ὅπως φανῶσιν εἰς τὸ ὕψος τῆς περιστάσεως. Ὁ κ. Σμαῖτης μάλιστα ἠκούσθη γυναιματεύων:

— Ἡ ἀξιοκρίση αὐτοῦ δῆμου ἀπαίτει νὰ στείλωμεν ἀντιπροσωπείαν.

Ἐπιστρέφων εἰκαδε, μετὰ τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ μεγαλαυχεδόνου τούτου προγράμματος, ὁ κ. Πανδύλφος Πανδύλφης εἰς ἤλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθυσαν τοῦ ἰσογείου, ἔνθα ἡ σύζυγός του εὐρίσκειτο συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ δὲν Λουδοβίκου.

— Ἀριστα! — ἀνεφώ ηεν εἰσερχόμενος — χαίρεμεν, ὅτι ὁ ἀξιοεῖχαστος ἡμῶν φίλος εἶνε ἐδῶ, ἐξότι δὲν ἀμφάλλω ὅτι θὰ ἱπδοκίμασθαι τὸ σχέδιόν μου, καταστρέφων τὰς συνήθεις ἀντιστάσεις τῆς προσφιλοῦς ἀλλὰ καὶ ἐπιμόνου ἡμῶν συζύγου...

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Γεωργάκη μας, (εἶνε δὲ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμέραι ἀφ' ἧς εἶνε ἀπὼν ἕνεκα τῆς ὀδοντικής αὐτοῦ περιουσίας), ἡ ἐνταῦθα διαμονὴ κατέστη τέσῳ θλιβεῇ ὥστε τυγχάνει ἀπορίας ἄξιον πῶς εἶναι ζῶμεν. Εἴθεθα συνεθισμένοι νὰ τὸν ἴδωμεν κατ' ἡμέραν ἂ γυναιματεύμεν μετ' αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ νὰ δειπνήσωμεν. Ἡ εὐθυμία του ἐκείνα τὴν ὥρην μας... ἐτρώγαμεν καλὰ, ἔχων ἐνέμεν καλλίτερα...

Τώρα δέ... ἀλλὰ πὸς τί νὰ τὰ λέγωμεν; Ὑπερ, δὲν Λουδοβίκε, δύνασθε νὰ τὸ ἴδῃτε. Ἡ Πετρονίλλη μου δὲν ἔχει πλέον τὸ χρώμα τῆς, ἐγὼ δὲ δὲν ἔχω ὅσον διὰ τίποτε.

Ἐκίφθην λοιπὸν ὅτι μικρά τι ἐκδρομὴ ἔχω τοῦ χωρίου τούτου, μετὰ τις διασκεδάσεις... ἔξω ἐγὼ... ὅτι ἦτο πολὺ ὠφέλιμος καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ἐμέ.

Εἴδατε, δὲν Λουδοβίκε, τὸ μεγαλαυχετὸς πρόγραμμα, ἔπερ εἰ κάτοικοι τῆς Κ... ἐτοιχοκόλλητον εἰς ὁλοὺς τοὺς δῆμους τῆς ἐπαρχίας;

— Τὸ εἶδον, τὸ εἶδον! ἀποκρίνεται ὁ δὲν Λουδοβίκος, σείων ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Φαίνεται ὅτι ἐκεῖ κάτω σκοπεῖται νὰ διασκεδάσωσι.

— Νὰ ἴδῃς — ἐξέφην ἀποτίμω; ἡ κυρία Πετρονίλλη — νὰ ἴδῃς ὅτι εἰς τὴν τρυφερὰν ἡλικίαν τῶν πενήντα ἔξ ἐτών, τοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ κάμῃ εἰς αὐτὴν μιλίαι δι' ἀλάξας με αὐτὸ τὸ κρῦν, διὰ νὰ ἴδῃ πάντε ἔξ ματακράσι καὶ νὰ πατηθῇ ἀπὸ καμψόσους μεθυμένους!

— Ἐ! Ἐ! Τὴν ἀκούετε, δὲν Λουδοβίκε; Ἀδύνατον νὰ συνεννοηθῇ τις καὶ νὰ συνομιλήσῃ ἡς ὥς με τὴν γυναῖκα αὐτὴν!

— Ἐλα, ἔλα! δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀργισθῇτε διὰ τοῦτο! λέγει ὁ ἱερεὺς διὰ καθησυχαστικῆς φωνῆς. Ὁ κύριος Πανδύλφος εἶνε πολὺ νοήμων... ἡ κυρία Πετρονίλλη εἶνε τόσο ἐυπειθή... Ἀς σκεφθῶμεν μετ' ἡσυχίας!

Μετὰ τινα σιωπὴν, ὁ κ. Πανδύλφος ἐπανέλαβε τὸν λόγον του μετὰ πραότητος:

— Δὲν εἶνε βεβαίως ἡ ἐπιθυμία νὰ ἴδω καρελάσεις προσωπιδόφων ἢ νὰ λάβω μέρος εἰς ταχαχάδες διασκεδάσεις, ἥτις μ' ἐμπνέει τὴν ἰδέαν νὰ κάμω μικρὰν ἐκδρομὴν μετὰ τῆς συζύγου μου μέχρι τῆς Κ... τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν ἀπέκρεων. Ὡμίλησε μόνον ἡ πατρικὴ μου καρδιά, καὶ τίποτε ἄλλο. Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν θεαμάτων, ἅτινα θὰ δοθῶσιν εἰς Κ... ἀναγράφεται καὶ ἡ παράστασις τῆς καλλίστης τραγωδίας Ἀριστοκράτης τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Μέντη.

Γνωρίζεις δὲ, Πετρονίλλη, εἰς ποῖον μέρος καὶ ἀπὸ ποῖους εἶδα παρισταμένην, πρὸ ἐδώδεκα ἔτων, τὴν τραγωδίαν αὐτὴν; Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐνθυμῆσαι, διότι τότε ὠμίλησάμεν περὶ αὐτῆς διὰ πολλοὺς μῆνας. Τὴν ἤκουσα ἐκεῖ, εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν Σχολήν, ὅπου ἐσπούδαζεν ὁ Γεώργιος.

Καὶ γνωρίζετε, δὲν Λουδοβίκε, ποῖος ἦτον ὁ μαθητὴς ὁ ὁποῖος ἐπαίξε τὸ μέρος τοῦ Κεσῆρου, προκαλὼν τὰ δάκρυα τῶν καθηγητῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἐπισκόπου;... Ἦσαν αὐτὲς, πάντοτε αὐτὲς, ἡ ἀγαπητὴ καὶ εὐλογημένης υἱός μας! Ἦτο ἐδεδωμένοι λευκὰ, με ἐρυθρὰν ταινίαν ἐπὶ τῶν ὤμων, ὥρατος ἄν ἄγγελος, καὶ ἔλαγε τὸ μέρος του ἀπ' ἐξω, ἄν νὰ τὸ ἔγραφον αὐτὸς ὁ ἴδιος!

Καταλαμβάνεις τώρα, προσφίλης μου σύζυγε, διὰ τί ἡ βελὰ νὰ κάμωμεν μίαν μικρὰν ἐκδρομὴν μέχρι τῆς Κ... ὅπως

ἀκούσωμεν πάλιν μίαν κλασικὴν τραγωδίαν, τῆς ὁποίας ὁ μόνος τίτλος ἐπαναφέρει εἰς τὸν νοῦν μας τὰς γλυκυτέρας ἀναμνήσεις τοῦ βίου;

Ἡ κυρία Πετρονίλλη ἐσπέγγισε δάκρυ μητρικῆς στοργῆς, καὶ δὲν ἐτ' ἔλπιε νὰ προσφέρῃ οὕτε λέξιν ἀντιστάσεως.

Μετὰ βραχεῖαν τινα σιωπὴν, ἀπηύθυνεν εἰς τὸν δὲν Λουδοβίκον ἐρώτησιν ἔξ ἧς διεφαίνετο ὅτι ἔκλινεν ἔξω εἰς συμβιβασμὸν τινα.

— Νομίζετε, δὲν Λουδοβίκε, ὅτι ἡ τραγωδία, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται λόγος, εἶνε τοιαύτη ὥστε νὰ μὴ προσβάλῃ τὰ αἰσθήματα ἐντὸς μου καὶ θεοφοβούμενου ἀνθρώπου;

— Μὴ φοβεῖσθε περὶ τοῦ, κυρία Πετρονίλλη, εἶνε κλασικὴ, δηλαδὴ ἡθικῶς ἀκατάλληλη τραγωδία. Ὁ Ἀριστοτέλης, ἐὰν κελως ἐνθυμοῦμαι, ἦτο βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅστις διέταξε τὸ φόνον τῆς θυγατρὸς του ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρόνον. Ὅ ἐδὲ εἶδεν αὐτὴν σφαγεῖσαν, ὑπέπευδεν αὐτὴν ἔνοχον... ἐννοεῖς;... ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ πτώματος μετὰ μεγάλης μαχαίρας... ἠνέωξε τὴν κοιλίαν αὐτῆς... καὶ ἤρξατο ἐρευνῶν, ἐρευνῶν...

— Τί φρίκη! τί φρίκη! δὲν Λουδοβίκε! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία, φράττουσα τὰ ὦτα τις διὰ τῶν δακτύλων.

— Μὴ φοβεῖσθε, κυρία Πετρονίλλη! Πάντα ταῦτα θὰ ἦσαν ἀνήθικα ἐὰν δὲν ἠκολουθοῦντο ὑπὸ τοῦ θράμβου τῆς ἀθωότητος.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀριστοτέλους ἦτο ἁρῶν, ὁ δὲ ἁθλιος βασιλεὺς, κατατρυγόμενος ὑπὸ τῆς τύψεως τῆς συνεδήσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἐμπέγγυσεν ἔγχυριδιον ἐν τῇ καρδίᾳ του.

— Θεέ μου! Καὶ πηγαίνει τις νὰ ἴδῃ τοιαύτας ὁμότητες πρὸς διασκεδάσιν;

— Καὶ τότε, ἀναφωνεῖ ὁ Πανδύλφος μετ' ὀργῆς, πόσο ἐγράφοναι τραγωδία ὅπως προκαλέσωσι τὸν γέλωτα τῶν ἀνθρώπων;

— Ὀνομάζονται τραγωδία. προσέθηκε δογματικῶς ὁ δὲν Λουδοβίκος, ἀκαθῶς διότι τραβοῦν τὰ δάκρυα τῶν θεατῶν.

— Καὶ ποῖον μέρος ἐπαίξιν ὁ Γεωργάκης μας εἰς αὐτὴν τὴν σφαγὴν; ἐρωτᾷ ἡ κυρία Πετρονίλλη μετὰ φρίκης.

— Δὲν σοῦ τὸ εἶκα; τὸ μέρος τοῦ Κεσῆρου.

— Ὁ ὁποῖος Κεσῆρος, ἐξακολουθεῖ ὁ δὲν Λουδοβίκος, εἰς τὸ προτότυπον εἶνε υἱὰ Κεσῆρα, ἄλλη κόρη τοῦ Ἀριστοτέλους, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ ἡγάπα τρυφερώς.

— Δόξα τῷ Θεῷ! — ἐστένειεν ἡ κυρία.

Ἦτα, μετὰ τινα καῦσιν, βλέπουσα ὅτι ὁ σύζυγός ἦτο συννοσημένος, τῷ εἶπεν:

— Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς τρίτης μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχομεν καιρὸν νὰ σκεφθῶμεν. Γνωρίζεις ὅτι, ἐπὶ τίλους, ἐνδίδω πάντοτε εἰς τὴν θέλησίν σου. Ὅπωςδήποτε, δύνασαι καὶ ν' ἀναχωρήσῃς μόνος...

— Ὁχι, ὄχι! τοῦτο δὲν εἶνε καλὸν! — λέγει ὁ ἱερεὺς μειδῶν θωπευτικῶς. — Ἡ καλὴ σύζυγος... Ἀλλως τε, ὡς παρετήρησε ἡ κυρία, ἔχομεν καιρὸν νὰ σκεφθῶμεν. Ὑπὸ τῆς θεκῆς ἐποψίν, δὲν ἔχω νὰ εἶπω τίποτε... Πρόκειται περὶ ἐντίμου καὶ ἁθῶς διασκεδάσεως...

(ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΙΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλφόνσου Δωδέ)

Ὁ μεταβαίνων ἀπὸ τοῦ μύλου μου εἰς τὸ χωρίον, διέρχεται ἀπὸ τινος ἐκίςκου ἐκτισμένου παρὰ τὴν ἐξδν, εἰς τὸ βάθος εὐρείας καὶ καταφύτου ἔξ ἐμφυλοφῶν δένδρων αὐλῆς. Ἡ αἰεὶ ἀνήκει εἰς τὸν γηραιὸν Στέφανον, μετὰ τὰς ἐρυθρὰς αὐτῆς κεράμους, τὴν βαθύχρουν πρόσεψιν, ἧς ἡ ἐπιφάνεια εἶνε ἀνώμαλος, τὸν ἐπὶ τῆς στέγης ἀνεμοδεκτικὴν καὶ ὕψηλως σωρείας ξηροῦ χόρτου...

Διὰ τί ὁ ἐκίςκος οὗτος μοὶ ἐκίνει τὴν προσοχήν; Διὰ τί,

βλέπων την κεκλεισμένην εξώθυραν, ἡσθάνομην βάρος εἰς τὴν καρδίαν; Ἦγνόνουν τὸ αἶτιον, καὶ ἐν τούτοις ἡ θέα αὐτοῦ τοῦ διατιμήματος μοι προῦξάνει φοίικην. Βαθεῖα σιγὴ ἐβασίλευε περὶ αὐτό. «Οἱ τις διέδωκεν ἐκεῖθεν, οἱ κύνας δὲν ὠάκουν καὶ αἱ μελαεγρίδες ἔστρεφον τὸ βῆμά των καὶ ἔφευγον ἄφωνοι... Οὐδεμία φωνὴ ἐντός! Τίποτε, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος κρότος... Ἄνευ τῶν λευκῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων καὶ τοῦ ἀπὸ τῆς καπνοδόχου ἀνερχομένου καπνοῦ θὰ ἐξελάμβανε τις τὴν οἰκίαν ταύτην ὡς ἀκατοίκητον.

Χθές, τὴν μεσημβρίαν, ἐπιστρέφω ἀπὸ τοῦ χωρίου, ἰδάζον, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἡλίου, κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν τῆς ἐπαύλειος, ὑπὸ τὴν οἰκίαν τῶν δένδρων... Καθ' ὁδόν, πρὸ τοῦ οἰκίσκου, ὤπηρεται σιωπῇ ἡ ἐπλήρου ἀμάξιόν τι δὲ ξηροῦ χόρτου... Ἡ ἐξώθυρα ἔμενον ἀνοικτὴ καὶ ἐγὼ, ρίψας τὸ βλέμμα ἐντός, ἐν ᾧ διερχόμην, εἶδον εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς γέροντα στηρίζοντα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ πλατείας λιθίνης τραπέζης καὶ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν, γέροντα κατάλευκον, με βροχύτατον χιτῶνα καὶ περισκελίδα κατεσχησμένην... Ἐπτάθην. Εἰς τῶν ὑπηρετῶν μοι εἶπε κατενοώσωναι: «Ἦσαν αἱ εἰς τὸν οἶκόν σου... ἔξω καθὼς τὸν βλέπεις ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ δυστυχήματος τοῦ οἴου σου. Τὴν αὐτὴν στιγμήν γὰρ ἡ μετὰ μικροῦ παιδίου, ἀμφότεροι πενήτη φρονήσαντες, διήλθον ἔμπροσθεν ἡμῶν καὶ εἰσῆλθον ἐντός τῆς ἐπαύλειος.

«... Ἡ κυρία, προσέθηκε ὁ ὑπηρετής, καὶ ὁ δευτερότοκος τῆς υἱός, ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς λειτουργίας. Μεταδιδόνουν καθ' ἐκάστην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀφ' οὗ ἐφονεύθη ὁ υἱός της... Ἄ! κύριε, ὅποια θλίψις! Ὁ πατὴρ φέρει ἀνοικτὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ ἀποθανόντος, δὲν στέργει νὰ τὰ ἀποβάλλῃ κατ' οὐδέναν τρόπον... Ἄ! ἔμπροσθέν σου!

Τὸ ἀμάξιον ἐσεῖλθε ὅπως ἀρχίστην τὴν πορείαν σου. Ἐγὼ δὲ παρεκάλεσα τὸν ἡνίοχον νὰ μοι παρέξῃ θέσιν ἐπὶ τοῦ ἀλαξίου πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ξηροῦ χόρτου, ἤκουσα τὴν παροῦσαν θλιθεράν ἱστορίαν...

Ἐκαλεῖτο Ἰωάννης. Ἦτο λαμπρὸς εἰσοσαιοῦς χωρικός, συνεσταλμένος ὡς κόρη, ὕψους καὶ μετὰ τὴν ὄρεν πλήρη φαιδρότητος. Ὡς ἐκ τῆς ὡραιότητός του, ἐπέσυρε τὰ βλέμματα τῶν γυναικῶν ἄλλ' αὐτὸς μίαν μόνην ἐσκέπτετο, τὴν μικράν του Ἀρλεσιανὴν, τὴν κεκοσμημένην διὰ βελούδων καὶ θαντελλῶν, ἣν εἶχε ποτε συναντήσει εἰς Ἀρλ... Ὁ ἔως αὐτὸς τοῦ νόου δὲν παρήγαγεν εὐάρεστον ἐντύπωσιν ἐν τῷ οἰκίσκῳ. Ἡ κόρη ἦτο ἐρωτοτρόπος καὶ εἰς γονεῖς της δὲν ἦσαν ἐκ τοῦ χωρίου. Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐπῄθει διαπύρως τῇ Ἀρλεσιανῇ του. «Θ' ἀποθάνω, ἔλεγεν, ἀ. μοι τὴν ἀρνηθῶσιν.» Ἐπὶ τέλος, ἀπεφάνισαν νὰ τοὺς νυμφεύσων, μετὰ τὸ θέρος.

Ἐσπέραν τινὰ Κυριακῆς ἡ ἐκγόνησια ἐδεῖται, ἡ μᾶλλον ἐτέλει γαμήλιον συμπόσιον, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ οἰκίσκου. Ἡ νύμφη δὲν παρεκάλειτο, ἀλλὰ καθ' ὅσον τὸ διάστημα τοῦ συμποσίου ἐγίνοντο προσόσεις ὑπὲρ αὐτῆς... Ἀνήρ τις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν, καὶ, διὰ φῶς ἡς τρεμούσης, ἐξήτησε νὰ διηγήσῃ ἰδιαιτέρας πρὸς τὸν κύριον Στέφανον. Ὁ Στέφανος ἡγέρθη καὶ ἐξῆλθεν ἐν τῇ ὁδῷ.

«Κύριε, τῷ εἶπαν ὁ ἀνὴρ, νυμφεύετε τὸν υἱόν σας μετὰ μιᾶς ἀτίμου, ἥτις ἐπὶ δύο ἔτη ἐξῆ μετ' ἐμοῦ. Καὶ ἵνα ἀποδείξω ὅτι εἶπον, ἴδετε τὰς ἐπιστολάς!... Οἱ γονεῖς γινώσκουσι τὰ πάντα καὶ μοι εἶχον ὑποσχεθῆ αὐτὴν ἄλλ' ἀφ' ἧς ὁ υἱός σας ἐξήτησε τὴν χεῖρά της, οὐτε αὐτοὶ με θέλουν πλέον εἶσε ἐκείνη... Ἀλλὰ κατόπιν τοιούτων συμβάντων, δὲν δύναται νομίζω ἐκείνη νὰ συζευχθῇ μετ' ἄλλου»

— Καλὰ! ἀπήντησεν ὁ Στέφανος, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὰς ἐπιστολάς. Εἰσελέσθε νὰ σᾶς προσφέρω ποτήριον οἴνου.

— Ἐυχαριστῶ! ἀπήντησεν ὁ ἀνὴρ· κατέχεμαι ὑπὸ θλίψεως μᾶλλον ἢ διψῆς. Καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ πατὴρ ἐπέστρεψεν ἀπαθής· ἀνέλαβε τὴν θέσιν του ἐν τῇ τραπέζῃ καὶ τὸ γεῦμα ἐπερατώθη φαιδρῶς.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν ὁ Στέφανος ἐξῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς τοὺς ἀγρούς. Παρέμειναν ἔξω ἐπὶ πολὺ ὥστε ἐπέστρεψαν εὐρον τὴν μνητέρα περιμένουσαν ἐπὶ αὐτοὺς.

«Συζυγέ μου, εἶπαν ὁ πατὴρ, δεικνύων τὸν υἱόν του, ἐνεγκαλίσθητι τὸν Ἰωάννην! εἶνε δυστυχής...»

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἔχκε πλέον λόγον περὶ τῆς Ἀρλεσιανῆς, τὴν ἡγάπα ἐν τούτοις πάντοτε, καὶ μέλιστα ἔσον οὐδέποτε

ἄλλοτε, ἀφ' ἧς τῷ ἔδειξαν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας ἄλλου. Εἶχε μόνον ἱκανὴν ὑπερηφάνειαν ὥστε νὰ μὴ λέγῃ τίποτε καὶ τοῦτο τὸν ἐφόνευεν, τὸ δυστυχὲς παθὸν! Ἐνίοτε διηγεῖτο ἡμέρας δλοκλήρους, ἀκίνητος, ἐν τινι γωνίᾳ. Ἄλλοτε, ἐργάζετο μηχανῶδες καὶ ἐξετέλει ἐργασίαν ὅσα ἐργατῶν... Τὸ ἐσπέρας, ἐλάμβανε τὴν εἰς Ἀρλ ἄγουσαν, θαδίζων μέχρ' οὐ διακρίνῃ τὰς κορυφὰς τῶν λεωωνοστασίων τῆς πόλεως, εἶτα δὲ ἐπέστρεφεν. Οὐδέποτε ἀπῆλθεν εἰς μακροτέραν ἀπόστασιν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ οἰκίσκου ἐλέποντες πάντοτε αὐτὸν θελόμενον καὶ μονήρη, ἡγνόνουν καὶ οὗτοι τί νὰ κάμωσι. Προέβλεπον συμφερόν τινα... Ἡλέραν τινὰ ἡ μήτηρ του ἐν τῇ τραπέζῃ θεωροῦσα αὐτὸν με ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, τὸ εἶπε, «Καλὰ! Ἰωάννη» ἔν' ἐξακολουθῇ πάντοτε νὰ τὴν ἀγαπᾷ, θὰ σοὶ τὴν δώσωρεν...»

Ὁ πατὴρ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν, πορφυροῦς ἐξ αἰδούς... Ὁ Ἰωάννης ἐνευσεν ἀρνητικῶς καὶ ἐξῆλθεν...

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μετέβαλε τρόπον, προσποιούμενος ἀένναον εὐθυμίαν ἵνα ἐγκαρδιώσῃ τοὺς γονεῖς του. Ἐφάνη καὶ πάλιν εἰς τὸν χορόν, εἰς τὸ καπνῆ εἶον καὶ πανταχοῦ. Καὶ εἰς τὴν πατήγγυρι αὐτὸς ἔσυρε τὸν χορόν.

Ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ὁ πατὴρ. Ἡ μήτηρ ὅμως ἔτρεφε πάντοτε φόβον καὶ ἐπηγρύπνει ἡ τὴν πολὺ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της... Ὁ Ἰωάννης ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν αὐτὸν μετὰ τοῦ ἀδελφεοῦ του θάλαμον, ἡ πτωχὴ γρατὰ ἔατης τὴν κλίνην της παραπλευρῶς τοῦ θαλάμου τούτου. Τὰ τέκνα ἴσως ἐλάμβανον τὴν ἀνάγκην αὐτῆς κατὰ τὴν νύκτα.

Ἐπῆλθεν ἡμέρα ἑορτῆς, ἡ ἐφώρταζεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Στεφάνου.

Μεγάλῃ χαρᾷ ἐν τῷ οἰκίσκῳ. Προσφέροντο εἰς ὅλους διάφορα ἐπιδόρπια, καὶ οἶνος ἐκλεκτός ἐχύνετο ἐν ἀφθονίᾳ. Ἐπειτα, φωτισμός ἐν τῇ αὐλῇ καὶ πυροτεχνήματα λαμπρά... Ἐχόρευσαν μέχρις ἐξαντλήσεως. Ὁ μικρὸς ἔκαυσε τὴν καιουργίαν τοῦ ἐσθῆτα. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰωάννης ἐφαίνετο κατηχαριστημένος· ἡδέλησε νὰ χορεύσῃ μετὰ τῆς μητρὸς του· καὶ ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐδάκρυεν ἐξ εὐδαιμονίας.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀπῆλθεν εἰς ὕπνον. Ὅλοι εἶχον ἀνάγκην ὕπνου.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν χαρκαυγὴν, ἡ μήτηρ ἤκουσε τινα διασχιζόμενα ἐσπευσμένως τὸν κοιτῶνά της. Εἶχεν ἀόριστόν τι παραίσθημα. «Σὺ εἶσαι, Ἰωάννη;» Ὁ Ἰωάννης δὲν ἀπαντᾷ. Εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὴν κλινάκα. Ταχέως, ταχέως ἡ μήτηρ ἐγείρεται· «Ἰωάννη, ποῦ πηγαίνεις;» Ἀναβαίνει εἰς τὸ ὑπερφύων· ἀναβαίνει καὶ ἐκείνη ὀκισθὲν αὐτοῦ. «Γιέ μου, δὲ ὄμοια Θεοῦ!» Ἐκεῖνος κλείει τὴν θύραν καὶ σύρει τὸν σύρτην.

«Ἰωάννη, Ἰωάννη μου, εἰπέ μοι, τί θέλεις νὰ κάμῃς;» φηλαφύσα ἐξήτει διὰ τῆς γηραιᾶς καὶ τρεμούσης αὐτῆς χεῖρὸς τὸ κλειθρόν... Παράθυρόν τι ἡσυχῆ, ἡκούσθη ὁ πρῶτος σῆματος πετόντος ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς, καὶ οὐδὲν πλέον...

Μοι εἶχεν εἶπει, τὸ πτωχὸν παιδίον. «Τὴν ἀγαπῶ πολὺ... Σὴν θέλω...» Εἶνε πολὺ κακὸν τὸ νὰ μὴ δύναται ὁ ἔρως νὰ ἐξαλειφθῇ μετὰ τὴν περιφρόνησιν...

Τὴν αὐτὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωῒαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἡρώτων περὶ τῶν κραυγῶν ἃς εἶχον ἀκούσει προερχόμενας ἀπὸ τοῦ οἰκίσκου τοῦ Στεφάνου.

Ἦσαν αἱ κραυγαὶ τῆς μητρὸς, ἥτις, ἡμίγυμνος ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τῆς λιθίνης τραπέζης, τῆς κεκαλυμμένης ὑπὸ δρόσου καὶ αἵματος, ὠλοφύρετο κρατοῦσα μετὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς τὸ νεκρὸν της τέκνον.

K.

ΟΙ ΙΠΠΟΙ ΕΝ ΣΥΡΙΑ

Ὡς ἐν Ἀραβίᾳ, οὕτω καὶ ἐν Συρίᾳ, ἡ ἵπποτροφία τυγχάνει ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων μελημάτων τῶν κατοίκων, ἀδιακρίτως ἐθνισμοῦ καὶ κοινωνικῆς τάξεως.